

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΕ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΧΩΡΙΣ ΣΗΜΑΣΙΑ...

‘Η κυρία Λορσίν, που ήταν έτοιμη να βγεί έξω, ξαναγύρισε στο σαλονάκι για να δει αν η χαμαρέρα σήκωσε το δισκο με τον καρφέ. ‘Υστερα άνοιξε μία άλλη πόρτα, δεξιά, και μπήκε στο γραφείο του άντρός της.

— ‘Αντίο, Ζάν, του είπε. ‘Εγώ πηγαίνω.

‘Ο Ζάν Λορσίν κυτάζε έξω από το παράθυρο, χαπίζοντας το ταγάρο του. ‘Όταν άκουσε τη φωνή της γυναίκας του, γύρισε το κεφάλι του.

— Στό καλό, Ζερμαίν μου, της είπε. Καλή διασκέδαση.

— ‘Α, πηγαίνω στις μαμάς για να φωνάσουμε μαζί ψάθινες καρέκλες για τον κήπο... ‘Εξάλλου, το ξέρεις πολύ καλά, άχαριστε, ότι εγώ δεν μπορώ να διασκεδάσω μακριά σου!

Και η Ζερμαίν έπεσε στην άγκαλιά του άντρός της.

‘Ενας χρόνος είχε περάσει που ήταν παντρεμένη και όμως άκωμα δεν είχε συνιθίσει στην ευτυχία πως ήταν η γυναίκα που διάλεξε μέσα σε τόσες άλλες, για συντροφίσιμα της ζωής του. ‘Ο Ζάν Λορσίν, ο ώριος, ο έξυπνος και χιούμορς λογογράφος. ‘Η αγάπη της κ’ η περηφάνια της μεγάλωναν μέρα με τη μέρα.

‘Ο Ζάν δέχθηκε μ’ ευχαρίστηση τις τρυφερές περιπτώσεις της γυναίκας του.

— ‘Εγώ, της είπε σε λίγο, θα έγραψω όλο τ’ απόγεμα.

— Κ’ εγώ θα δώσω έντολή να μην αφήσουν κανένα να σ’ άνοχλήσει. Κοίτα, σε παρακαλώ, μην κουράζεσαι πολύ. Καλήν ανάμνηση, χρυσό μου.

‘Η κυρία Λορσίν έφυγε. άφου φίλησε για τελευταία φορά τον άντρα της, και ο Ζάν στράφηκε στη δουλειά του. ‘Εγχαρει ένα μεγάλο κοινωνικό μυθιστόρημα για την ευτυχία στο γάμο.

Πέρασε κάμποση ώρα. ‘Εξάφνω, και χιούμορς την πόρτα του γραφείου του Ζάν. ‘Ηταν η χαμαρέρα.

— Με συγχωρείτε, κύριε, που σας άνοχλώ, ειπε του Λορσίν, μά ο κύριος αυτός επιμένει πολύ να σας δει.

‘Ο Ζάν Λορσίν πήρε μ’ απότομο και νευρικό κίνημα το έπισκεπτήριο που του έδινε η χαμαρέρα, δταν όμως διάβασε τ’ όνομα—Λουδοβίκος ‘Αρμπώ—το πρόσωπο του φωτισθηκε από χαρά.

— ‘Ο Λουδοβίκος ‘Αρμπώ! άναφώνησε. Μά, να περάση άμέσως.

‘Υστερ’ από λίγο, ένας χλωμός και αδύνατος άντρας παρουσιάστηκε στο γραφείο. Οι δυο φίλοι έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

— Πόσον είμαι ευχαριστημένος, ‘Αρμπώ, που σε άναβλέπω! του ειπε ο Ζάν. ‘Όχι, όχι, δεν μ’ άνοχλείς καθόλου. Κάτσε. Πάρε ταγάρο. Πότε ήρθες; ‘Εγκατέστησες τη σιδηροδρομική γραμμή που μου έλαγες, στά βάρη του Μαρόκου. Σιγά-σιγά, θα γίνης διάσημος μηχανικός. Δέν μου λές, άλήθεια, ήπως πέρασες εκεί κάτω; Διηγήσου μου τη ζωή σου λεπτομερώς.

— Δέν βαρέθησα, Ζάν, του άποκρίθηκε ο Λουδοβίκος. ‘Η ζωή μου μέχρι σήμερα ήταν άπελπιστικά μονότονη, χωρίς κανένα ά ενδιαφέρον...

Και ο ‘Αρμπώ άρχισε να διηγείται πως πέρασε τα χρόνια στην ξενιτιά, μακριά από τη Γαλλία, δουλεύοντας σαν σκυλι κάτω από το φλογερό ήλιο του Μαρόκου.

— Και τώρα, ειπε τέλος ο Λουδοβίκος, δταν τελείωσε, πές μου και σ’ τα δικιά σου, Ζάν. Τί έκανες τον καιρό που ήμαστε χωρισμένοι; ‘Εισαθα πως παντρεύτηκες...

— Ναι! ‘Η γυναίκα μου λειπει τώρα... ‘Θάρθη όμως να φάμε μαζί και θά τη γνωρίσης... Δέν σε προσκαλώ γ’ απόψε, γιατί είμαστε κάπου καλεσμένοι, ατρουον όμως σε περιμένω ξάπαντος...

— Μερός, φίλε μου. Θά ήθελα ξέρεις πολύ να γνωρίσω την κυρία σου. Μου είπαν πως ειπε μια γυναίκα άξιολάτρευτη.

— Μά! ποιος σού το ειπε αυτό;

— ‘Ο Ντραβίβ. Τόν ειχα δει σήμερα το πρωί. ‘Εκείνος με πληροφορήθηκε πως παντρεύτηκες πριν από ένα χρόνο με μία θαυμάσια νέα από την επαρχία... λιγάκι «του παλιού καιρού» ειπε η άλήθεια, μά λαμπαρή κατά τα άλλα...

— Ναι, φίλε μου, ειπε τότε ο Ζάν Λορσίν. Αυτή ειπε η άλήθεια. Δέν πιστεύω βέβαια να ήθελες να πάω να παντρευτώ με καμιά άπ’ αυτές τις ώμορφες ξερμαλισμένες τών κοσμικών σαλονιών. ‘Αρκετά με άπάτησαν ως τώρα η διάφορες φίλες που γνώρισα στη ζωή μου. Τό θεωρούσα περριτώ να με άπάτηση και η γυναίκα μου.

— ‘Υπάρχουν όστόσο γυναίκες που μπορούν ν’ αγαπήσουν με την καρδιά τους...

— Συμφωνώ άπόλυτος. Με τη διαφορά πως αυτό δέν τις έμποδίζει διόλου να εινε φιλόδοξη κ’ όλους τους άντρες και να διατρέχουν από στιγμή σε στιγμή τον κίνδυνο να παρασφραδούν από τα ποιητικά ή χαριτωμένα λόγια του πρώτου τυχόντος γυναικοθήρα...

— Μά, στάσου σε παρακαλώ, διαμαρτυρήθη τότε ο Λουδοβίκος, με κάποιο έλαφρό τόνο άναγκατήσως στη φωνή. ‘Επιμένεις με τα οσοτά σου να ύποστηρίζεις πως εινε αδύνατο να βρεθί στον κόσμο μία γυναίκα, η όποια ν’ άγαπήση πραγματικά και ν’ άρραπωθή άποκλειστικώς

σ’ έναν άντρα...

— ‘Α! όχι δά, άποκρίθηκε ο Ζάν Λορσίν γελώντας με την άγαπάκηση του φίλου του. Θά ήμουν κουτός άν τό έπίστευα αυτό... έξάλλου, ήην πές μακριά...Μή λησμονής τη δική μου περίπτωση... ‘Εγώ, δταν άπεφάσισα να κάνω τό σάλτο μοιράλες και να παντρευτώ, έψαξα να βρω μία τέτοια γυναίκα...Και τη βρήκα στο πρόσωπο της συμβίας μου. Μ’ αυτή τη γυναίκα είμαι άπόλυτος άσφαλής πως δέν διατρέχω κανέναν κίνδυνο να συγκαταλεχθώ στη χορεία των αιωνίων συζύγων. ‘Επίτηδες μάλιστα τη ζήτησα να εινε από επαρχία. Τι τά θέλεις, φίλε μου, παρ’ όλα όσα κ’ αν λένε, ή επαρχιώσισα εινε ο ιδεωδής τύπος της πιστής Πηνελόπης...Και ίδιως η γυναίκα μου. Δέν θέλω μ’ αυτό να πώ πως η γυναίκα μου εινε κρύα, χωρίς χάρη. ‘Απεναντίας. Μά δέν έχει την ιδιαιτερή κεινή γοητεία που τραλλιάει τους άντρες. Και ξέρεις, μονάχη η γυναίκες που προκαλούν τον άντρα, εινε άπικίνδυνες... ‘Η γυναίκα μου δέν τραβεί την προσοχή των ξένων. Συνεπώς είμαι βέβαιος πως κανείς άντρας δέν θά βρεθί να την περιποιηθί με ιδιαιτερό ήλιο...

— Σε συγχωρώ, φίλε μου, άφου ειπε έτσι...

— Τι τά θέλεις, Λουδοβίκε, έβρασα πολύ και έξορα καλά τίνα κόσμο και τις γυναίκες. ‘Ας εινε όμως: θά τη γνωρίσης καλύτερα τη δική μου ατρουον. Δέν πιστεύω να τό λησμώνησες πως μου έδωσες τό λόγο σου ότι ατρουον τό βράδυ θά φάμε μαζί;

— Μά, τί εινε αυτά που λές; ‘Πως μπορώ να τό λημμόνησω αυτό, ύστερ’ από τόσα χρόνια που έχωμω να ιδωσθώμω. ‘Εξάλλου, φλέγομαι από την άνυπομονήση να γνωρίσω τη γυναίκα σου, το πρότεμο αυτό της πιστής και άρραπωμένης συζύγου.

— Θά τη γνωρίσης και θά δής πως δέν έχω άδικο.

— Και τώρα, Ζάν, ειπε ο Λουδοβίκος και σηκάθηκε, πρέπει να πηγαίνω.

— ‘Από τόρα;

— ‘Εχω να δώ και κάτι άλλους φίλους...

‘Ο Ζάν Λορσίν συνάδενσε τό φίλο του Λουδοβίκου ‘Αρμπώ ως την ατρουον. ‘Υστερα ξαναβρήκε για να συνεχίση την έργασία του.

Τη στιγμή όμως που περνούσε από τό διάδρομο άκουσε στο σαλονάκι, που βρισκότανε δίπλα στο γραφείο του πνιγμένα άναφυλλητά. ‘Ανοιξε κατάπληκτος την πόρτα και είδε τη γυναίκα του, ντυμένη για έξω, με τό καπέλλο άκωμα στο κεφάλι, να εινε έαπλωμένη μπρομματα στον καναπέ και να κλαίη, πικρά και άπελπισμένα.

— Τί έβρεις Ζερμαίν; τη ρώτησε ο άντρας της μη πιστεύοντας στα μάτια του. Πότε γύρισες; ‘Η μπικος δέν βγήκες καθόλου έξω.

‘Η Ζερμαίν σήκωσε τό κεφάλι της κ’ έξορισε τού άντρός της με μία ματιά γεμάτη τέτοιο φαρμακερό μίσος, όστε ο Ζάν Λορσίν, άποσποχώρητος τρομαγμένος.

— Πήγα στις μαμάς, μά δέν την βρήκα εκεί. Γύρισα άμέσως σπίτι, του ειπε η Ζερμαίν μ’ άναφυλλητά, μά ή υπηρέτρια μου ειπε πως ειχες έπισκέψει. Δέ θέλησα να σ’ άνοχλήσω και μητέρα στο σαλόνι. Κ’ έξαφνω, τ’ αυτό μου πήρε κάτι λογία που μ’ έκαναν ν’ άνατριχιάσω. Τό έξορα καλά πως αυτό που έκανα, να κρυφακωθώ πίσω από την πόρτα, δέν εινε καθόλου τίμομο. Μά έπρόκειτο για την ευτυχία μου...Και τ’ άκουσα, τ’ άκουσα όλα τα ρομακερά λόγια που ειπες στο φίλο σου.Και έμαθα, έμαθα πως είμαι ένα κουτό και ήλιθιο πλάσμα, πως δέν είμαι ούτε σαστή γυναίκα άφου δέν έβασκώ καμμά γοητεία στους άντρες... ‘Ακουσα από τό στόμα σου την τρομερή άλήθεια πως με πήρες για νάχης έναν άνθρωπο να σε περιποιηται. Όυτε δούλα σου να ήμων...Μίλησες για την τιμότητά μου με τέτοιο τρόπο, όστε άρχίζω να μετανόω έπειδή στάθηκα μέχρι σήμερα τίμα και πιστή σύζυγος. Μου αϊμάτωσες την καρδιά. Με δυο λόγια σου, σώρισες όλο έαφυλλημένα τό καλύτερα όνειρα της ζωής μου. Κ’ έγώ η χυμωτισμένη που σ’ άγαπούσα, που νόμιζα ότι μ’ άγαπάς και σ’... Τί ρομακερός, τί άποκρουστικός έγαυίσιμος!..

‘Ο Ζάν Λορσίν, προσάδενσε να πειση την πονεμένη γυναίκα του πως τά λόγια του έπρεπε να της προξενήσουν ευχαρίστηθι μάλλον παρ’ όμο, άφου την εύρισκε ιδεωδή γυναίκα. Μά κεινή δέν ήθελε ν’ άκούση τίποτα. Ειχε προσβληθεί ή γυναικεία φιλοτιμία της μαθαίνοντας πως δέν μπορούσε να συγκανήση έναν άντρα!..

Και δταν ο Ζάν έκανε να την άγκαλιάση από τη μέση, έκείνη τον έσπρωξε πέρα μ’ άποστοφή, λέγοντάς του:

— Φεύγα από κοντά μ’! Μή μ’ άγγίζη! Σε μωσ!

